

Geloof, hoop en dans

Elise Monker

Schrijver: Elise Monker
Coverontwerp: Elise Monker
ISBN: 9789463188227
© Elise Monker

Hoofdstuk 1

Door de straten van Amsterdam loopt een meisje van 17 jaar. Haar ogen staan vrolijk en haar mond is een en al lach. Er waait een zacht briesje die haar lange, lichtblonde haar laat zweven. In haar hand houdt ze een rode tas met witte randen. Er staat een logo op van de balletclub waar ze nu naar op weg is. Het meisje geniet zichtbaar. Elke vrijdag is voor haar een feest, want voor ballet heeft ze veel talent. Haar naam is Lydia. Ze gaat met haar ouders op zondag altijd naar de kerk. Dat vindt ze één van de fijnste dingen om naar toe te gaan, naast ballet.

Lydia opent de deur van de dameskleedruimte. Ze is nog de enige. Na een blik op haar horloge te werpen, ontdekt ze dat ze vroeg is. Ze kleedt zich alvast om en wacht tot het tijd is voor de les. Ondertussen warmt ze zich alvast een beetje op. In de kleedkamer hangt een hoge spiegel. Lydia gaat er even voor staan. Ze bekijkt zichzelf en doet nog een paar passen die ze de vorige les had geleerd. Moeder heeft weleens gezegd dat ze haar net een engel vindt. Daar is Lydia het zelf ook over eens, vanwege haar lange haar en witte tútú.

Na een kwartier komen ook de andere meisjes binnen. Ook zij kleden zich snel om, want de les begint al bijna. Ze kletsen vrolijk met elkaar en zeggen Lydia gedag. Dan praten ze met elkaar verder over een zeer duur parfum dat net in de winkels ligt, ze vertellen roddels over elkaars familie en laten hun nieuwste aankopen zien. Lydia zit er wat ongemakkelijk bij. Zij is de enige die christen is, maar ze heeft het er nog niet met één van de meisjes over gehad. Zij hebben allemaal gewoon andere interesses dan zij, behalve ballet. Daarom heeft ze geen klik met hen, maar het doet Lydia niks. Ze is immers gekomen voor de balletlessen en niet voor allerlei gesprekken over onbelangrijke dingen, vindt ze.

Ze geniet zo intens van de muziek die tijdens het dansen wordt afgespeeld. Het raakt haar altijd diep. Daar draait het om.

Er wordt op de deur van de kleedruimte geklopt. Mevrouw Konings' stem is te horen van de andere kant. "Dames, zijn jullie klaar?" "Bijna", is het antwoord. Er wordt haastig nog een laatste tútú rechtgetrokken en het haar bijeengebonden. Sommigen veteranen hun spitzes nog even vast. Dan loopt iedereen de kleedkamer uit. In de danszaal staat mevrouw Konings op hen te wachten. De jongens zijn er al. Ze zitten in de gebruikelijke groepjes en praten met elkaar. Alleen Kevin zit wat afgezonderd. Terwijl Lydia en de andere meisjes gaan zitten op de banken, bekijkt Lydia Kevin eens. Zijn gezicht staat ernstig, zoals altijd. Eigenlijk vindt Lydia het wel sneu dat hij zo eenzaam op het uiteinde van het bankje zit. Aan de andere kant... hij ziet er volgens Lydia ook wel onvriendelijk uit, waardoor ze liever bij hem uit de buurt blijft. Soms vraagt ze zich af wat er met hem kan zijn gebeurd dat hij zo overkomt en wat er door hem heen gaat als hij stilletjes temidden van de club is. Lydia's gedachten worden onderbroken door mevrouw Konings die probeert de aandacht van iedereen te krijgen. Ze begint uit te leggen wat er deze les gedaan zal worden. Als ze uitgesproken is, doet ze enkele nieuwe danspassen voor en herhaalt die van de vorige les. Iedereen gaat in rijen achter haar staan en doet haar na. Dankzij de spiegelwand houdt mevrouw Konings iedereen in de gaten en let op of iedereen het goed doet. Tijdens de oefeningen concentreert Lydia zich heel goed op wat de lerares doet en ze doet haar uiterste best. Maar ondertussen kijkt ze ook af en toe even rond en geniet van de sierlijke bewegingen die iedereen tegelijk maakt. Eén zee van zwarte en blauwe pakken en gekleurde tútú's. Ze voelt zich vooral erg gelukkig wanneer mevrouw Konings aanwijzingen begint te geven en complimentjes, want zij krijgt er wel drie.

Na de les lijkt het alsof Lydia vleugels heeft. De hele weg terug naar huis glimlacht ze van oor tot oor. En zodra ze thuis is, vertelt

ze direct haar ouders hoe goed ze het weer gedaan heeft bij de balletclub. Haar ouders zijn trots op haar en feliciteren haar.

Die avond helpt Lydia moeder met het klaarmaken van het avondeten en vertelt daarbij nog eens uitgebreid wat ze deze dag geleerd heeft. Ja, Lydia is heel erg blij met haar club. Ze zou het voor geen goud willen missen. In drie jaar tijd is het ballet uitgegroeid tot haar grootste hobby en het betekent veel voor haar.

Hoofdstuk 2

Met haastige stappen loopt ze de kleedruimte binnen. Enkele meisjes begroeten haar en Lydia groet terug. Snel haalt ze haar tútú en spitzten tevoorschijn. Het is weer vrijdag, een paar weken later. Dit keer had Lydia haast om op tijd te komen voor de balletles. Het viel beslist niet mee vandaag op school. Tijdens de eerste les hoorde ze dat ze een slecht cijfer had gehaald voor wiskunde, de klas was onrustig vandaag en ze luisterden niet goed naar de leerkrachten. Tot overmaat van ramp moest na de laatste les iedereen blijven zitten. Iemand had van een andere klasgenoot zijn etui afgepakt. Zogenaamd om grappig te zijn, maar Lydia kon er niet om lachen. Het duurde wel een half uur voordat de dader de etui tevoorschijn haalde en aan de rechtmatige eigenaar teruggaf. Tot die tijd mocht niemand naar huis.

Lydia kijkt vlug op haar horloge. "Nog 3 minuten", mompelt ze. Ze zucht eens. Hoewel ze denkt dat ze binnen een paar minuten klaar zou kunnen zijn, voelt ze dat haar nog meer narigheid boven het hoofd hangt. Ze schudt haar hoofd en zucht nog eens. Waarom zou ze zich verder zorgen maken? Ze is bij haar favoriete club! De les begint zo en daar kan ze zich weer heerlijk uitleven. Ze is alweer bijna klaar met omkleden. Er is geen mens die het haar nu nog moeilijk kan maken zoals die klasgenoten op school met hun flauwe grappen en kabaal... toch?

Terwijl ze in rap tempo haar dingen doet, ziet ze vanuit haar ooghoek een paar meisjes smoezen en naar haar kijken. Niet op letten, even het haar bij elkaar binden. Haar hand duikt in de tas naar het zijvakje... Hè? Dit kan niet! Het elastiekje, waar is het! Ze zal het toch niet vergeten zijn om mee te nemen? Nee, zeker weten van niet! Hij zat echt in dit vakje. Maar misschien is hij in het grotere vak gerold. Lydia zet haar tas op schoot en begint erin te rommelen. Hoe kan dat nou? Hij kan niet zomaar weg zijn. Ze staat op van het bankje en zet de tas daar neer. Een paar grote dingen

haalt ze eruit en ze kijkt nog eens goed. Tenslotte besluit ze om het hier maar bij te laten. Maar net als ze het wil opgeven, beginnen de meiden achter haar te lachen. Lydia draait zich om om te zien wat er aan de hand is. Eerst begrijpt ze het niet, maar dan staat er één van hen op en bukt zich om iets van de grond te rapen. Met een hooghartig gebaar geeft ze het aan Lydia. Lydia doet net alsof ze de houding van het meisje niet heeft opgemerkt: "O, dank je, Marjoline. Ik zag het niet liggen." Het meisje dat Marjoline heet, snuift alleen een beetje. "Tss, het lag recht voor je neus. Dat jij het niet zag liggen", zegt ze en draait zich om naar haar vriendinnen: "Hoe dom is dat!" Dan kijkt ze Lydia weer aan. "Weet je dat ik jou de laatste tijd eens geobserveerd heb?" Lydia reageert er niet op. Iets in Marjoline's stem maakt haar nerveus. Ze schuift wat ongemakkelijk heen en weer. Marjoline blijft haar brutaal aankijken: "Je bent nogal anders dan de rest. Waarom doe je eigenlijk niet mee met onze gesprekken? Waarom vertel je nooit eens iets interessants over jouw familie? Ik weet zeker dat er genoeg te vertellen is. Kunnen we tenminste lachen en heb jij het plezier van je leven!" "Roddelen is niet goed", zegt Lydia. Marjoline lacht spottend: "Hahaha, waar heb jij die bráve woorden vandaan? O, laat me raden. Mevrouw gaat zeker naar de kerk! O, dat heb je me nooit verteld, hè?" Ze kijkt Lydia aan alsof ze ineens heel erg geïnteresseerd is. "Waarom zouden wij niet mogen roddelen? Ik dacht dat die god van jou juist wil dat wij plezier hebben! Dus vertel eens..." Marjoline blijft Lydia nu strak aankijken en volgt elke beweging die Lydia maakt. Lydia weet niet wat ze moet doen. De vriendinnen van Marjoline zitten er lachend bij. Als Lydia hen aankijkt, krijgt ze uitdagende blikken terug. Ze haalt diep adem, maar net als ze haar mond opendoet om iets te zeggen, wordt er op de deur van de kleedkamer geklopt. Het is mevrouw Konings.

Lydia haalt opgelucht adem als ze even later zich weer concentreert op de dans. De spottende reacties van Marjoline en

haar vriendinnen is ze voor even vergeten, maar na afloop van de les herinnert ze het zich weer. Ze is als laatste klaar in de kleedruimte. Als ze de stille gang inloopt, komt ze halverwege mevrouw Konings tegen die haar vriendelijk gedag zegt en een compliment geeft dat ze weer zo haar best heeft gedaan. Lydia bedankt met een glimlach. Ze aarzelt even. Moet ze vertellen over Marjoline's gedrag? Mevrouw Konings is inmiddels alweer verder gelopen. Lydia kijkt haar na. Dan schudt ze haar hoofd. Och, het viel toch best wel mee? Volgende week zal alles weer als gewoon zijn. Ze draait zich om en stapt naar buiten.

Hoofdstuk 3

De daarop volgende weken lijkt het inderdaad weer iets beter te gaan. Geen spottende opmerkingen, geen uitdagende blikken. Niemand die haar uitlacht. Marjoline en haar vriendinnen houden zich rustig. Te rustig, eigenlijk. Ook al heeft Lydia geen last van hen, ze heeft het idee dat ze toch in de gaten wordt gehouden. Lydia voelt gewoon dat er iets niet helemaal goed zit. Toch kan ze er niet met mevrouw Konings over praten. Ze zou zich dan zo schuldig gaan voelen. Alsof ze iemand verraadt.

Vandaag hangt er een vreemde stilte in de kleedruimte. Af en toe is er alleen een zacht gefluister te horen. Toen Lydia binnenkwam, had alleen Wing, een meisje van Chinese afkomst, haar gedag gezegd. Lydia kijkt eens rond en merkt nu pas dat, behalve Wing, iedereen aan de andere kant zit. Wat is er toch aan de hand? Het lijkt wel alsof Marjoline iedereen tegen haar heeft opgezet. Belachelijk, is het alleen omdat zij christen is? Wat is dat toch dat de sfeer zo plotseling is omgeslagen... Waarom die afstandelijkheid... Lydia besluit om alvast de danszaal in te gaan. Ze staat op, maar het piekeren houdt niet op. Als ze langs een meisje loopt dat naast de deur op een bankje zit, wordt ze brutaal aangekeken. "Dom Blondje", sist het meisje. Lydia haalt diep adem. Alle ogen zijn nu op haar gericht. Met een ruk trekt Lydia de deur open en vlucht de danszaal in. Ze knippert even met haar ogen en zucht diep terwijl ze op een bank plaatsneemt. Vanuit de dameskleedkamer klinkt een bulderend gelach en geklap in de handen. Lydia slikt. Onbewust krimpt ze iets ineen. Mevrouw Konings kijkt haar onderzoekend aan. "Gaat het wel goed?", vraagt ze. Lydia twijfelt even, maar schudt dan langzaam haar hoofd. "Niet helemaal, maar... ik wil er liever niet over praten." Mevrouw Konings glimlacht ter bemoediging en zegt: "Mocht je toch nog mijn hulp nodig hebben, dan hoor ik het wel van je, goed?" Lydia knikt: "Dank u wel."

Aan het andere eind van het bankje zit Kevin. 'Eigenlijk zit ik nu een beetje in dezelfde soort situatie als hij', denkt Lydia. Vorige week hoorde Lydia in de preek tijdens de kerkdienst nog iets over dat als jij alleen bent en een ander ook... ga dan elkaar gezelschap houden en je hebt een groepje. Dit slaat precies op deze situatie. Lydia twijfelt. Zou ze...? Nee, liever niet. Dat voorval in de kleedkamer is al vervelend genoeg. Zal ze dan ook nog naast Kevin gaan zitten? Eigenlijk weet ze niet goed wat ze met hem aan moet. Aan de ene kant ziet hij er zo triest en eenzaam uit. Aan de andere kant lijkt het alsof hij op de een of andere manier een afwerende muur om zich heen heeft gebouwd. Dan schudt Lydia resoluut haar hoofd en blijft zitten. Maar plotseling komt er een andere gedachte in haar op: 'Heb je medemens lief.' Lydia kijkt nog eens naar Kevin. Op datzelfde moment kijkt hij haar ook heel even aan en Lydia schrikt van zijn gekwelde blik. Maar wat haar nog meer schokt, is de blauwe plek op zijn wang waarvan de kleur meer naar paars-groen nijgt dan naar blauw. Er maakt zich een bewogenheid van haar meester die sterker is dan de angst die ze voor hem voelt. Zonder er nog verder bij na te denken, staat Lydia op en gaat naast Kevin zitten. Als Kevin al had gemerkt dat ze naast hem was komen zitten, laat hij dat nu in ieder geval niet merken. Hij blijft stokstijf in dezelfde houding zitten en staart strak naar de grond. Nou ja, het geeft niet. Misschien komt er wel verandering, later.

Na een paar minuten komen de jongens de zaal in. Ze praten vrolijk met elkaar. Zoals gewoonlijk komen de meisjes later binnen. Hun stemmen zijn gedempt en ze houden hun hoofden dicht bij elkaar. Af en toe kijkt een meisje even op en praat dan weer verder. Vlak voordat ze allemaal zitten, ziet Lydia dat Marjoline eerst naar haar kijkt, dan naar Kevin en dan weer naar haar. Waarna ze een beweging maakt alsof ze het bijna uitproest van het lachen. Snel gaat ze zitten en zegt iets tegen haar vriendinnen. Ze beginnen allemaal te lachen, behalve Wing. Ze